

קח א ממי פיהו הני
טומאה
הוא
קב ב ממי שם פיה הני
טו
ק ג ממי שם סלקס מ:
קיא ד מיי פיו הני
טו
ס: כורי נחמס הלכה
פ:

שיטה מקובצת

אן ומכלל האוכל את
לאורו כטומאה מה
בביציות
שבת משום גורה שמה
יצברנו בקפוח: א דלענין
אוסתר באכילה מנין:
א וטרי מדאורייתא לשרוף
עליה תרומה או קרש
אחר שבנג ביה הסידי
ומהדי ופרכי מכלל דהא
דפשיטא ליה וכו': א שיהן
דכן שאין מוטמאין. גיב
בפצת פירושם כ"י שאינם
טמאין וכו': א לענין
לקרש וכו': א לענין
מבטל לא פריך דאמרי דם
ככשרי הדברים עד תחשב
ככשר מים כיון שהכל
משקה: א וי"ל דהיי
פריך כיון דמדאורייתא לא
אשכחנ: א ופרש משקין
דכן דעלמא כמו בפי
האומר בקפוח דמשני
מאי בורות: א ואין
לומר דלשמואל פריך
לחושין ומבדילי פחד
קרא מדנקט והעבירה
בבתי תיב דעיי העור
הבשר הוכשר דעיי ל"פ
ביש העור והרובע אלא
הבשר הוכשר אלא ביש
שומה להכשר כ"ע מודו
היינו מחובות: א וי"ל
מנן דאמא לרבות עצים
וכי וכו' ואת משקה בית
המטבחיים אמאי גיב עיי
תרי' ובהם דף ג' ע"ב:

ריבוי גרשום

א"ל ויסק לאביי אמאי
לא קא נטו שיעור ואמת
לי עשאוהו כחכשר מים
דבבנ אמר לך ר' יודא ב'.
כלומר ר' יודא הביא לך
דאיה מוכשר לני ואמת
ליה עשאוהו כחכשר מים
מדרבנן: א"ל אטו ריש
לקיש לתלות קא מיבעא
ליה. כלומר אטו מיבעי'
ליה לר' שמעון בן לקיש
אי מוכשר מדרבנן דאם
נטמא דלא אוכלין דאם
שורפין: כי קא מיבעיא ליה
לשורף. דאי נטמא ונגע
בו קרש שרדנו לשורף:
ואלא דאיכשר במשקי
בית מטבחיא. כלומר
באותן מים שפוחין אותו
בעורה: והאמר ר' יוסי
משקי בית מטבחיא כו'
כלומר דלא גזרו (על
הכל) טומאה במשקה
בית מטבחיא בעורה
אלו הן משקה בית
מטבחיא הרט המים:
אלא דאיכשר בחיבת
הקדש. כלומר מהא מפיך
ליה [דחיבת הקודש]
מדאורייתא והבשר אשר
יגע בכל

חד במת וחד בשרין וצריכי. וה"ה דהוה מני למימר חד צנזלה וחד
בשרין וצריכי צנזלה חמירא משרץ לענין משא ושרץ חמור
מנזלה דשעירו כעדשה אבל ק"ק צמת דמטמא טומאת ו' מנא
לן דעיי הכשר כיון דאיכא לאוקמי אידך קרא צנזלה ואומר הר"י

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יא) משמעו בשלמים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתמא אלאמחי
צומאת מת ואע"ג דפרשתם שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר ושני. דאע"ג דלא
ניחא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף פ. א) טמא יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא ניחא
ליה: א"ל רב יוסף לאצני אמניא לך
אנא. לעיל למיפטט צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהס מדרבנן: [לגמא צעירא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מיהא מדרבנן:
כי קמיציעיא ליה נטמא. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קרש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והכשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו]. א גזי עדותו של יוסף בן
יעזר: וכי יומא פרגמא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דאמר אין
מכשירין: דאם. משום דאמרן דאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דאמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף ט. מ) משקין ושומטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

משכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יא) משמעו בשלמים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתמא אלאמחי
צומאת מת ואע"ג דפרשתם שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר ושני. דאע"ג דלא
ניחא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף פ. א) טמא יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא ניחא
ליה: א"ל רב יוסף לאצני אמניא לך
אנא. לעיל למיפטט צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהס מדרבנן: [לגמא צעירא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מיהא מדרבנן:
כי קמיציעיא ליה נטמא. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קרש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והכשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו]. א גזי עדותו של יוסף בן
יעזר: וכי יומא פרגמא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דאמר אין
מכשירין: דאם. משום דאמרן דאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דאמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף ט. מ) משקין ושומטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יא) משמעו בשלמים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתמא אלאמחי
צומאת מת ואע"ג דפרשתם שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר ושני. דאע"ג דלא
ניחא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף פ. א) טמא יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא ניחא
ליה: א"ל רב יוסף לאצני אמניא לך
אנא. לעיל למיפטט צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהס מדרבנן: [לגמא צעירא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מיהא מדרבנן:
כי קמיציעיא ליה נטמא. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קרש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והכשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו]. א גזי עדותו של יוסף בן
יעזר: וכי יומא פרגמא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דאמר אין
מכשירין: דאם. משום דאמרן דאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דאמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף ט. מ) משקין ושומטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

משכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצטר: והכשר.
כל טהור וגו' (ויקרא ז) והאי והכשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצטר משמע: לרשום עיס וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הכא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעיא ליה לרש לקיש:
מאי

מאי

א ע"ז לט: שנת טו.
ה. א (לעיל ג) פסחים
טו. ודף כו דף כב:
א פסחים טו. כ. ה) [שם]
א. א) [שם] פסחים כד: לה.
א) [שם] לר. מו: א) [שם]
א) [שם] ויע"ע תוס' שנת
לג. א) [שם] פסחים כד: לה.
א) [שם] ויע"ע תוס' ד"ה לא
דיון. א) [שם] פסחים כד: לה.
דס ומס.

תורה אור הש"ס

1. הרב אשר יגע בכל
טמא לא יאכל באש
ישוף והפסח כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ט'
2. לא האבננו על
הארץ ושמענו פניהם:
דברים יב כד

מוסף רש"י

הבביר לגמ. לרשן צמת
ולשום מהן אין [ויז]
הצור נעוים לרשן
צמת. דלתי הנהי לענין
משקה היותא מהס אין
משקיס דלא ניחא ליה
בשבת [טו]. הוכשר. לענין
טומאה ממשקה הולך
האול ולכן אין עומדין
ניחא ליה צמא דשקין
מניחין [טו] וכו' והכשרו
בין המלך מהס על
גיבתו ופי' דאלי אצור
לארץ שזמת מהן הוליס.
גירה שמה יצברו צקופות
מופסות דמפרס לקמיא
[שבת טו]. לרש קדשים
שאני מוכשיר. אס נפל
על הויעס [עזיר ג].
דס הנשפך צמים. הו
כמים ומכשיר [טו]. דס
מלין שאין תשין לקבלו
ככלי משקי. דלימקס
למיס. אלא דס קדשים
מתקבל צבלי זכין ממנו
למנחא וזינו שפך לאיצור
למיס. אינו משכיר דלא
לימקס למיס [פסחים טו].
והכשר כל טהור
אכל בשר וגו' (ויקרא
ז) וי' וימיה. לרבות
עצים ולבונה. של קדש
לעומאה. וקאי דלעיל
לא יאכל והכשר [פסחים
ז]. דחיבת הקודש
מכשירין לעיניה אוכלא
ואפי' דלאו צח אכילה
הכשר [פסחים ז]. דעיי
המערכה מקבלים טומאה
מדרבנן הוה משום חיבת
הקדש. דקרא אשכחא
צעלתא. דהא עמיס צעלתא
לא מקבלי טומאה [פסחים
כא. וקב].

6) גי' ש"ל ודש"א רגן
מנאלג 3) [נקמן נח:]
4) [נקמן מב:] 4) זמחה ע.
[נקמן קב:] 5) דש"מית.
רש"א 1) ויש"ן חס' נקמן
קב. ד"ר חס וכו'.

תורה אור הש"ס

1. דברו אל בני ישראל
לאמר זאת הדרך אשר
תאכלו מכל הבקומה
אשר על הארץ.
2. לא תאכלו כל בנקה
לגר אשר בשעריך
תתנהג ואכלה או תגר
לגריו כי עם קדוש אתה
לפי אלהיך לא תבשל
גיד בנקה אמו.
3. וכן ימות מן הבקומה
אשר היא לכם לאכלה
הנגזר בבקומה יטמא עד
הערב: ויקרא יא לט
4. ואנשי קדש תהיו לי
וכשר בקדש טרפה לא
תאכלו לבלב שתשכח
שמות כל
אתה.
5. והלב נבלה והלב
טרפה יעשה לכל
מלאכה ואכל לא
תאכלה: ויקרא ז כד

הנהגות הב"ח

8) חסו דיהי כי מניח
וכי ומשני כי מביע:

מוסר רש"י

הבמה דקה שפשטה
ידה. אחר שחממה, ולא
החזירה פסולה. אטריה,
בדמיה מסוכנת היא וחי
מומת עד שמפסקה וחס
לא פירסמה היא ממה
קודם שחממה, וישוע
די נקרה אינה אלא
הנאלע נפשה, אכל נסה
צין כפשה ולא כפשה
צין כפשה ולא כפשה
פירסום הוא וכשה (עו)
10. זאת החיה, קרי
כיה חיה (קטנו 30).
למאי הלכתא. ואלל לא
תחלויה למה לי דכמיה
חלול טרפה, הא חלול
כשרה נמי חסור, חלל חלל
וכל לא חלול, אלא
המרה אמרה כי, והאי
ואכל לא תחלויה משום
לדא דנגלה אהרונה
ואשמועין דחול על איסור
חלב, אפי"ג דאיסור חלב
קדים משעליה (קטנו 31).
ומשום חלל לא תחלויה
דשפיה זמב פירעו טו
נבלה טריפה לחייב את
האולנה משום חלב ומשום
נבלה ומשום טריפה, שלא
תחתי אן איסור נבלה
טרפה חלל על איסור חלב
שקדם לטול (מב"י טו).

מאזי לגופיה הוא דלמי אכל דלמי איהו אחריני לא או דלמא ל"ש:
בתנאי עד שפירסם. דאי לא מפירסם קיס לכו לרצנן דנטולה
שגממה קודם גמר שמיטתה דלמרינן דגמרה (גמ'): **אס וניקה.** כדרך
שההמות נופחות בגרוסם והסם
קלות: **השועט זנילה.** בהמה
מסוכנת שזכירה פירסום ולא ידע
אי פירסמה: **ומחר השנים ומלא.**
כומלי צית שמיטת הלאר מלאים
דס כשרה מפני שניקה: **וכמה**
ר"א. דמכשר לה צניוק אמרה
ר"ש: **אחד כהמה דקה ואחד כהמה**
גסה. לריכות פירסום אס היא
מסוכנת: **שפשטה ידה.** גמרה
שמיטה: **ולא החזירה פסולה.** אס
היתה מסוכנת לפי שאין זה פירסום
אללן כן דרכה בשעת אלת נפשה
אזלי נסה לאו אורחה כהכי: **גמ'**
ממאי. דכתיב ופילו צפירסום:
ומהדרין **וממאי סופק** ודאיעפין
למריס. דכתיב קרא למשריא:
לאו חיה היא. ואפילו מפירסמה
ונמא לן דשריא: **מדאמר רחמנא**
נבלה לא תאכל. וסמך נבלה מסוכנת
הוא קודם מיתתה: **מגלל.** דקודם
קיות כי הוה מסוכנת שריא דאי
קודם מיתה אסירה מוחת היתה
לאחר מיתה מיבעיא מיתה מי שריא
לה: **ופירסין דלמא היינו נבלה**
מסוכנת. וקודם מיתה משנתכנה
קרי לה נבלה ואשמועין רחמנא
דקאי עלה ונבלה נמי דאי מוחת
לאו הוה מכלל עשה עשה: **מחיים**
לא איקרי נבלה. והלכך למה לי
לאוהורי עלה דנבלה שפיטא דאיסור
מסוכנת להיכא אזיל: **דלמא לעולם**
היינו נבלה היינו מסוכנת. כלומר
לעולם דקדמא דנבלה היינו בהמה
שנתכנה ואסירה קודם מיתה ואפי"ה
אילטרין קרא דאילו מחיים איסור
מסוכנת עשה בעלמא הוא ואשמועין
קרא דלאחר מיתה קאי נמי בלאו:
טרפה. יקב קיום של מוח (גמ'): או
נחמכו רגליה (עו). מחוסרת היא: **ואי**
ס"ד מסוכנת. מחמת חולי דלא
מחסרה אסורה דרשינן שאינה חיה
לא תאכל: **מחמת טרפות**
שחסרה היא: **מיבעיא.** דהך טרפה
נמי אינה חיה אלא מדאילטרין למיסר
טרפה ש"מ מסוכנת מחמת טרפות
דמיאטרה אסורה אכל שאר מסוכנת

מאי כי מהניא חבת הקדש לפסולא דגופיה
אבל למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שגא תיקו: **בתנאי** השוחט את המסוכנת
רשב"ג אומר עד שתפרכם ביד וברגל ר"א
אומר דיה אם זניקה אמר ר"ש השוחט בלילה
ולמחר השכים ומוצא כתלים מלאים דם כשרה
שזניקה וכמרת ר"א וחכ"א *עד שתפרכם או
בר' או ברגל או עד שתכשבו בזבה אחד
בהמה דקה ואחד בהמה גסה *בהמה דקה
שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא
הוצאת נפש בלבד *כמה דברים אמורים
שהיתה בחזקת מסוכנת אבל אם היתה
בחזקת בריאה אפי' אין בה אחד מכל
הסימנים הללו כשרה: **גמ'** מסוכנת ממאי
דשריא וממאי תיסק ארעתינ דאסירה דכתב
וזאת החיה אשר תאכלו *חיה אכול ושאונה
חיה לא תאכל והא מסוכנת אינה חיה
מדאמר רחמנא *נבלה לא תאכל מכלל
דמסוכנת שריא דאי ס"ד מסוכנת אסירה
השתא מחיים אסירה לאחר מיתה מיבעי
ודלמא היינו נבלה היינו מסוכנת לא ס"ד
דכתיב *וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם
לאכלה הנוגע בנבלתה לאחר מיתה הוא
דקרייה רחמנא נבלה מחיים לא אקרי נבלה
ודלמא לעולם אימא לך היינו נבלה היינו
מסוכנת מחיים בעשה לאחר מיתה בלאו
אלא מדאמר רחמנא *טרפה לא תאכל מכלל
דמסוכנת שריא דאי ס"ד מסוכנת אסירה
השתא מסוכנת דלא מחסרה אסירה טרפה
מיבעיא ודלמא היינו טרפה היינו מסוכנת
ולעבור עליו בעשה ולא תעשה א"כ נבלה
דכתב רחמנא ל"ל ומה מחיים קאי עלה בלאו
ועשה לאחר מיתה מיבעיא ודלמא היינו נבלה
היינו טרפה היינו מסוכנת ולעבור עליו בשני
לאוי ועשה אלא מחכא *והלכך נבלה וחלב
טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלוהו
*ואמר מר למאי הלכתא אמרה התורה
א *גיבא איסור נבלה ויהויל על איסור חלב
יבא איסור טרפה ויהויל על איסור חלב
ואי

קך דל"כ אמאי * פריך דמסוכנת היא קודם
מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם
מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא
שריא לה כדפירש בקינותם ומד
הוה מני למפרך דלמא אחי קרא
לנבלה דלא * מנח מסוכנת ומנח
שעשאה גיסטרעל אלא דנטר עד סוף
המסקנא אכל לין לפרש דאפילו אפשר
לנבלה שלא היתה מסוכנת מעיקרה
מ"מ דייק דמלאך רחמנא מסוכנת
משום דקרוזה למיתה כ"ש בהמה
שמתה לגמרי דלע"ג דאסר רחמנא
טרפה אפי"ה אילטרין לאסור נבלה
משום דטרפה מיחסרה לין לפרש

דלמא היינו נבלה היינו מסוכנת. קרי לה נבלה:
השתא מסוכנת דלא מחסרה אסורה טרפה מיבעיא. וכ"כ
אילטרין לטרפה דלא מחסרה כגון דיתיר כיון דכל יתר כנטול דמי הא נמי מיחסר ופולה נמי חסונה כמחסרה: **ודלמא** היינו טרפה
היינו מסוכנת. י"ו הא פירשו כההיא דלעיל דהשתא צני למימרא דכל מסוכנת קרי לה טרפה דטרפה לון מסוכנת כלומר קרוזה למוח
צין מיחסרה צין לא מיחסרה וק"ק דלעיל דפריך היינו נבלה היינו מסוכנת לא קאמר לעצור עליו בשעה ולא תעשה דקדמא הכא:
ומה

השוחט פרק שני חולין

בי מהניא חבת הקדש לפסולא דגופיה. השתא מסוקין דמדלוריימא
קמיבעיא ליה אכל מדרצנן מודו דמונין צו רלשון ושני וכן משמע
נמי פרק הנמנות והנסכים (נמנות דף קב): **דקאמר נומר** *
עפרה טפשות דכתיב ר"ל כ"י ומשני *הא
קמיבעיא ליה דלוריימא כי אמרינן
דנצנן והא דלמנר צפ"ק דפסחים
(דף כ.) גצי מטנט שנמלאת צנצר
הצצר טמא האי צצר דלמכשר צנצני
אי צחיבת הקדש אימנר דמהני מית
הקדש לפסולא דגופיה למימני ציה
רלשון ושני מי מהני וכ"ה *ה"ג טפשות
הא דכתיב ר"ל כ"י הוה מני לשנויי
* הא דר"ל מדלוריימא צני אלא
שפיר משני שס כגון שהעפירה צנר
ועוד משום דלרצן יוסף לעיל צני
נמי מימיה מדרצנן וס"ה טפשות דר"ל
מדרי צני וס"ה צנר מימנא דלמנר מית
צית המטנחם אינו מכשר וחס מהני
צית הקדש למימני ציה רלשון ושני
מני"מ דכשרו יו"ל נפקא מינה
לענין כמה דברים שחי מציאים
צעורה וגם חולין היו מציאים לאלול
עם הנמנות והנכחים כמי שחי
נאלחם על השועב דלמנר כהמון
רצה (נמנות דף קא):

השוחט את המסוכנת. אפילו
לשחטתה שרי ועקט
לשון ידענא משום דכתיב למימני דכ
שפירסם: **שאינה חיה לא**
האכר. צריש אלו טרפות (לקמן דף
מג.) דריש מהאי קרא דטרפה אינה
חיה והיינו על המסקנא דשמעתין
דלא מימיקומא רחמנא:
השתא מחיים אסורה לא
השתא מיבעיא. השתא

קבר דקמס נבלה מסוכנת היא קודם
מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם
מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא
שריא לה כדפירש בקינותם ומד
הוה מני למפרך דלמא אחי קרא
לנבלה דלא * מנח מסוכנת ומנח
שעשאה גיסטרעל אלא דנטר עד סוף
המסקנא אכל לין לפרש דאפילו אפשר
לנבלה שלא היתה מסוכנת מעיקרה
מ"מ דייק דמלאך רחמנא מסוכנת
משום דקרוזה למיתה כ"ש בהמה
שמתה לגמרי דלע"ג דאסר רחמנא
טרפה אפי"ה אילטרין לאסור נבלה
משום דטרפה מיחסרה לין לפרש

קך דל"כ אמאי * פריך דמסוכנת היא קודם
מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם
מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא
שריא לה כדפירש בקינותם ומד
הוה מני למפרך דלמא אחי קרא
לנבלה דלא * מנח מסוכנת ומנח
שעשאה גיסטרעל אלא דנטר עד סוף
המסקנא אכל לין לפרש דאפילו אפשר
לנבלה שלא היתה מסוכנת מעיקרה
מ"מ דייק דמלאך רחמנא מסוכנת
משום דקרוזה למיתה כ"ש בהמה
שמתה לגמרי דלע"ג דאסר רחמנא
טרפה אפי"ה אילטרין לאסור נבלה
משום דטרפה מיחסרה לין לפרש

קך דל"כ אמאי * פריך דמסוכנת היא קודם
מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם
מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא
שריא לה כדפירש בקינותם ומד
הוה מני למפרך דלמא אחי קרא
לנבלה דלא * מנח מסוכנת ומנח
שעשאה גיסטרעל אלא דנטר עד סוף
המסקנא אכל לין לפרש דאפילו אפשר
לנבלה שלא היתה מסוכנת מעיקרה
מ"מ דייק דמלאך רחמנא מסוכנת
משום דקרוזה למיתה כ"ש בהמה
שמתה לגמרי דלע"ג דאסר רחמנא
טרפה אפי"ה אילטרין לאסור נבלה
משום דטרפה מיחסרה לין לפרש

עין משפט
נר מצוה

ק"ב א ב מיי מ"ד מ"ה
מחלות אסורות
הל"ד (טו) סמך לאין קל
טופש"י יוד פ"י ס"פ ס"ק
[ג]:
ק"ב ג מיי ש"ז הל"ב:

שיטה מקובצת

א) יבא איסור נבלה
ויהויל על איסור חלב
גיב ע"י חסו כירותה
דף כב ע"א: * נופחות
בגרוסם לאחר שחיטה
והיה מקלח: * השוחט
בלילה כדאמרינן בפרקין
דלעיל השוחט בלילה
שחיטתו כשרה בדיעבד
אבל לתחלה לא הו"ד
ומה"ז בהמה מסוכנת
שצריכה פירסום וכי:
דן וממאי תיסק ארעתינ
למיסרא דבעית קרא
למשטריה: * ואשמינן
בלאו דאי מוחת והיה
לאוי: * דקאמר נומר ופרה
עפרה בעלמא הוא כ"י
דכתיב ר"ל כ"י ומשני כי
קא מיבעיא ליה דלוריימא
כ"י: * ה"י"ם לשנויי דריש
לקישי: * דלמא אתא
קרא לנבלה דלא אחי
מנח מסוכנת קודם מיתתה
כגון שעשאה גיסטרעל:
ע"ש: * דא"כ מאי פריך
במסקנא דלמא אתא קרא
לקר נבלה דלא אחי
מסוכנת מעיקרה: * משום
דאי איסור חל על איסור
ומשמע אפי" כו. וגיב
רשי"י כירותה דף כב ע"א
ע"ש: * אין פירושו
כההיא דבספ"ק: * ואי
פירושו כההיא דלעיל:

רבינו גרשום

טמא לא יאכל אלא מטמא
כל טהור יאכל בשר
כל כלומר לרבות עצים
ולבונה כ"ר"ב דמקבלין
טמא. כלומר עצים
של מערכה: ומאי תיסק
ארעתינ דאסרא. כלומר
מיתת הלבד ומאי תיסק
ארעתינ דאסרא: זאת
החיה אשר תאכלו כלומר
למה אמרת מאי תיסק
ארעתינ דאסרא דכתיב
זאת החיה אשר תאכלו
כ"י: ומחיים בעשה כלומר
חיה אכול [שאניה חיה
לא תאכל] טרפה מיבעיא:
כלומר דמחסרה כגון ניטל
החיה * וניטל הכליות
ניטל דיי וחלל שלה:
ולעבור עליו בעשה ולא
תעשה כלומר בעשה חיה
אכול לא תעשה וברשו
כשרה טרפה לא תאכלו:

א) הדבר צ"ע דהא בעל
המחולף לא נעלם הלכות מן
ההלכה דכשרה ונראה דר"ס
הוא וי"ל יטל הכד ולא
נמחיר היינו טמא או שיעטל
צמת הנדון ניטל דיי וכו':